

som den tidligere i Sønderjylland gældende Lovgivning under Hensyn til deres videnskabelige og praktiske Uddannelse ved de tyske Universiteter med fuld Føje gav dem Adgang til, medens de samtidig maa finde sig i Konkurrencen fra en Række af samme danske Lovgivning anerkendte Dentister uden videnskabelig Uddannelse. Jeg er ganske enig med Dr. Karberg i den Udtalelse, han har fremsat her, og finder det overordentlig beklageligt, at Resultatet af den saa langvarige og grundige Behandling er blevet saa lidet tilfredsstillende som det, der her foreligger.

Det er en Kendsgerning, at de sønderjydske Dentister, Tandteknikere i meget vidt Omfang har faaet de Rettigheder anerkendt, som de var i Besiddelse af før de sønderjydske Landsdeles Indlemmelse i Danmark; og det er en Følge heraf, at de akademisk uddannede sønderjydske Tandlæger nu er ude for en overmaade vidtgaaende og til Tider utvivlsomt ret generende Konkurrence. Den tyske Uddannelse af Tandlæger var væsenforskellig fra den Uddannelse, Tandlægerne faar herhjemme i det gamle Land. Det var en akademisk Uddannelse ved de tyske Universiteter; og de Rettigheder, som de akademisk uddannede tyske Tandlæger havde, hvilede paa en Approbation, en Autorisation, som var dem meddelt paa Grundlag af den tyske Statseksamen, som de i Henhold til de bestaaende tyske Forskrifter havde underkastet sig ved tyske Universiteter. Der kan efter min Opfattelse ikke være nogen som helst Tvivl om, at de Rettigheder, som disse Tandlæger havde, og som der er gjort Rede for i det Bilag, der findes aftrykt til Landstingsudvalgets Betænkning, hvilede paa den Autorisation og Approbation, de havde erhvervet sig i Kraft af deres Uddannelse. Disse Rettigheder *udover* de Rettigheder, som Tandlægerne har herhjemme i det gamle Land, bestod i Retten til at narkotisere, at udstede Recept til indvortes Brug, at behandle Kæbe- og Mundsygdomme, som staar i Forbindelse med Tandsystemet, og at udføre Lokalbedøvelse i fuldt Omfang. Disse velerhvervede Rettigheder havde de tyske, akademisk uddannede Tandlæger god Grund til at forvente, at man fra dansk Side vilde respektere, saa meget mere som der var fremsat Udtalelser herom af det midlertidige Ministerium for sønderjydske Anliggender. Af disse fire Rettigheder vil der efter det fremsatte Lovforslag kun blive en eneste tilbage, nemlig Retten

til fra dansk Apotek at forskrive de Lægemidler til indvortes Brug, som de benytter i deres Praksis.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa det, der ligger til Grund for den Modstand, der er ydet overfor Anerkendelsen af disse velerhvervede Rettigheder, saa meget mindre skal jeg gøre dette, som jeg ikke vil komme ud for den Beløring, det ærede Medlem Dr. Karberg i det andet høje Ting har været Genstand for fra den højtærede Minister uden Portefeuille, fordi han i Betænkningen skrev og i Landstinget udtalte, at det skyldtes Sundhedsstyrelsens Modstand; det nævnte ærede Medlem blev belært om, at man ikke kunde udtale sig saaledes om en Myndighed, som ikke var repræsenteret paa Rigsdagen og saaledes var afskaaret fra at forsvare sig. Men jeg vil udtale en meget stærk Beklagelse af, at det efter to Aars Forløb ikke er lykkedes at komme videre i denne Sag. De sønderjydske Tandteknikere, de sønderjydske Dentister, hvis Uddannelse ikke i nogen som helst Henseende kan staa Maal med den akademiske Uddannelse, de sønderjydske Tandlæger har gennemgaaet, har i fuldt Omfang faaet deres Rettigheder anerkendt. De akademisk uddannede Tandlæger er noget nær de eneste, der ikke har faaet de utvivlsomme Rettigheder anerkendt, som de havde i den tyske Tid. Dette føles af disse Mænd, der har gennemgaaet en langvarig, omhyggelig og meget bekostelig Uddannelse — en Uddannelse, der er meget langvarigere og meget kostbarere end den, deres Kolleger har gennemgaaet her i Landet —, og efter min Opfattelse med Rette, som en Degradation, som en Deklassering, de med Føje havde kunnet vente at blive fritaget for.

Jeg havde i og for sig ønsket, at dette Lovforslag blev undergivet en ny Udvalgsbehandling her i Folketinget, men da jeg desværre kun nærer meget ringe Haab om, at det skal lykkes at bryde den stærke Modstand, der har været overfor Anerkendelsen af disse i Ordets bedste Forstand velerhvervede, paa Approbation og Autorisation og paa tysk Statseksamen grundede Rettigheder, vil jeg ikke stille Forslag om, at Lovforslaget henvises til Udvalg, men nøjes med at udtale en Beklagelse af, at dette Spørgsmaal, som rejstes her i Rigsdagen for to Aar siden, finder en saa ufyldtgørende Ordning som den, her er foreslaaet. Jeg vil ikke kunne anbefale at stemme for Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse.